

306

PROKOPSKÉ LISTY

měsíčník nejen pro žižkovské farníky

ČERVENEC 2018

sv. Prokop (Hruboskalsko)

Drazí farníci a milí čtenáři.

Opět vstupujeme do klidnějšího období prázdnin a dovolených. Tento čas je přirozeně vyhrazen odpočinku, který je potřebný, a dokonce i nutný. Neměl by se však týkat výhradně naší tělesné schránky, ale měl by zahrnovat i naši duši, která je neoddelitelně spojena s tělem. Často se v této době vydáváme na místa, která nám umožňují odpočívat – relaxovat, a tak obnovit svoje síly. Jsou to jak krásné přírodní oblasti, tak i duchovní centra, která vznikla na základě působení významných světců nebo lidí blízkých Bohu a slouží až do dnešní doby jako oázy,

ve kterých člověk může opět zregenerovat a obnovit svoji lidskou i duchovní podstatu.

Ano mám na mysli zvláště kláštery a poutní místa, kterých máme mnoho nejen v naší vlasti, ale i po celém světě. Jedním z těch, kteří umožnili vznik takových míst, byl i sv. Benedikt z Nursie, který je zakladatelem západního mnišství a založil svůj první klášter na Montecassino v Itálii. Dodnes tento klášterní komplex ohromuje, ale zároveň poskytuje i útočiště, aby se člověk mohl usebrat a novým způsobem zkoncentrovat své síly na další etapu své životní cesty.

O tyto kláštery, stejně jako i poutní místa, začíná být opět nový zájem, protože dávají člověku možnost přebývat v tichu a usebrání mimo ruch každodenního života, a tak více vnímat hlas a přítomnost toho, který vede a řídí celý náš život. Snad by bylo dobré si položit otázku, proč jsou tato centra vyhledávána a je po nich poptávka i v našem tak vyspělém a vědeckém 21. století? Není to přežitek, nostalgie nebo útek od reality? Emeritní papež Benedikt XVI. se ve své přednášce v r. 2008 v bývalém cisterciáckém klášteře v Paříži, který je dnes kulturním centrem Collège des Bernardins, zabýval významem středověké kultury, která byla neoddelitelně spojena s mništvím.

Jeho hlavní otázkou bylo: Co bylo náplní života mnichů? A odpovídá: Querere Deum – hledání Boha. To byla podstata, ze které a pro kterou žili. Hledali Boha nejen při bohoslužbě nebo duchovních úkonech, ale ve všem a stále po celý svůj život. Proto jsou tato místa posvěcena působením Božím skrze jejich životy a tím i duchovními centry, která vyzarují a svědčí o Boží přítomnosti a působení i v dnešní době. A co hledá člověk, pokud je unavený životem, v těžkých situacích, ve chvílích závažných rozhodnutí? Hledá pokoj a usebranost, které by mu pomohly najít správné rozhodnutí, ale v podstatě hledá odpověď od toho, který jí má a nabízí, protože zná náš život od věčnosti.

Tedy i člověk, který nezná Boha, ho tímto způsobem hledá, nebo lépe řečeno, hledá jeho odpověď. Možná, že nebudeme v těchto volných dnech hledat odpověď na zásadní otázky našeho života, přesto ale může být návštěva kláštera nebo poutního místa příležitostí k novému zamyšlení a osobní otázce, ze které žijí mniši dodnes: Jak je v mém životě přítomné hledání Boha – Querere Deum? Během pracovního roku často zmiňujeme, že nemáme čas, a to ani na věci duchovní, ale nyní by měl čas být. „Nyní je doba příhodná“, říká Písmo sv. Nechme se oslovit úžasnou křesťanskou tradicí, a více osobně a hlouběji se zastavme u našeho zcela konkrétního života s Ježíšem Kristem. Jak ho následuji, jaký je můj každodenní život ve společenství s ním? Jak kláštery, tak i poutní místa jako duchovní centra nám mohou pomoci odkrýt mezery a dluhy, které v našem životě s Bohem máme. Tváří v tvář našemu Pánu je snadnější učinit nové a odhodlanější předsevzetí v následování toho, který je předmětem, ale zároveň i cílem našeho života – Ježíše Krista.

Querere Deum – hledat Boha není určeno pouze privilegovaným, tedy mnichům a zasvěceným osobám, ale je výzvou pro každého člověka. Velikost a rozmanitost života našich světců nám ukazují a dokazují, že život v blízkosti Boží není nikdy fádním vykonáváním úkonů zbožnosti, ale neuvěřitelně pestrou a různorodou poutí, která v sobě zahrnuje nevidané dobrodružství a překvapení. Proto se nemáme bát, ale naopak těšit na překvapení, které nám z života víry přicházejí. V Bohu je nejdokonalejší fantazie, protože je dokonalou láskou.

Přeji vám, aby letošní doba prázdnin a dovolených byla příležitostí k novému odhalení možnosti Querere Deum – hledání Pána.

Žehná P. Vít

P. Vít

ČERVENEC 2018			
1	ne	I3. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	
2	po	I3. týden v mezidobí	
3	út	sv. apoštola Tomáše	svátek
4	st	sv. Prokopa, patrona farního kostela	slavnost
5	čt	sv. Cyrila a sv. Metoděje, českých patronů, patronů Evropy	slavnost
6	pá	sv. Marie Goretti	první pátek
7	so	I3. týden v mezidobí	
8	ne	I4. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	
9	po	sv. Augustina Rong	
10	út	I4. TÝDEN V MEZIDOBÍ	
11	st	sv. Benedikta, opata, patrona Evropy	svátek
12	čt	I4. týden v mezidobí	
13	pá	sv. Jindřicha	
14	so	bl. Hroznaty, sv. Kamila de Lellis	
15	ne	I5. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	
16	po	Panny Marie Karmelské	
17	út	bl. Česlava a sv. Hyacinta	
18	st	I5. týden v mezidobí	
19	čt	I5. týden v mezidobí	
20	pá	sv. Apolináře	
21	so	I5. týden v mezidobí	
22	ne	I6. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	
23	po	sv. Brigity, řeholnice, patronky Evropy	svátek
24	út	sv. Šarbela Machluf	
25	st	sv. apoštola Jakuba	svátek
26	čt	sv. Jáchyma a sv. Anny, rodičů Panny Marie (sv. Anny, patronky filiálního kostela)	svátek
27	pá	sv. Gorazda a druhů	
28	so	I6. týden v mezidobí	
29	ne	I7. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	
30	po	sv. Petra Chrysologa	
31	út	sv. Ignáce z Loyoly	památka

během letních prázdnin od 1. 7. do 31. 8. 2018 nebudou mše sv. ve středu ráno v 6.00 v kostele sv. Rocha. První mše sv. po prázdninách bude 5. 9. 2018 v 6.00. Nedělní mše sv. zůstávají jako obvykle.

sbírka na splátku farního úvěru

neděle 1. 7. (věschny kostely)

poutní slavnost sv. Prokopa

středa 4. 7. v 18.00 kostel sv. Prokopa

slavnost sv. Cyrila a Metoděje, patronů Evropy, hlavních patronů Moravy

ětvrtek 5. 7. v 18.00 – kostel sv. Prokopa – doporuěený svátek !!!

výstav Nejsvětější Sv. Oltářní

ětvrtek 5. 7. po mši sv. do 20.00 – Sv. Prokop
 śterý 24. 7. v 17.30 v kostele sv. Anny

úklid kostelů

sobota 14. 7. mše sv. v 8.00 – Sv. Prokop

svátek sv. Rozálie – pout' u Sv. Rocha

neděle 15. 7. v 11.00 kostel sv. Rocha

poutní slavnost sv. Anny

ětvrtek 26. 7. v 18.00 kostel sv. Anny
 Od 17.30 – modlitba sv. rśzence

výroěí posvěcení kostela sv. Rocha, Šebestiána a Rozálie – posvěcení

pátek 27. 7. v 18.00 kostel sv. Rocha

Milí farníci, momentálně jsem ještě ve zkouškovém režimu, ale doufám, že až budete číst tyto řádky, budu již mít školní povinnosti za sebou. A to také díky vám a vaší podpoře. Po zkoušce se obvykle jedu odreagovat k moři.

Moc rád plavu, rád se procházím a dýchám mořský vzduch, který mi alespoň trochu připraví hlavu na nějaké další studijní nasazení. Jsem rád za tu možnost. Kromě jiného mám také v oblíbě práci na zahradě. Je skvěle vidět, jak vě hezky roste. Mít kontakt s přírodou je pro mě hodně důležitě. Zastavit se, ztišit,

kontemplovat. Proto i letos chci navštívit hory a poznat další kus mé rodné krajiny.

Když jsem v horách, rád se modlím rśzencem. Několik kroků je jedním zrníčkem. Jenom po ěase zjistím jestli jdu správně, jestli jsem neodboěil z cesty. Ať se nám i tyto letní měsíce, každý podle svých možností, stanou příležitostí k zastavení se. Udělat si prostor pro sebe, pro své blízkě a načerpat síly fyzické, ale také duchovní.

V ěervenci budeme mít bohosloveckou praxi v Nemocnici pod Petřínem. Pracovní náplň bude různorodá. Pak nás ěeká také farní ministrantská výpadovka, na kterou se moc těším a potom budu mít takové obyěejné pobývání ve farnosti.

Budu se těšit na setkání s vámi a pśejí vám všem hezkě léto, radost a Boží ochranu na cestách, abyste se odevšud vrátili v pořádku ke své, ale i farní rodině.

S pozdravem z Říma

Flust Mirosław

HLAS PETROVA NÁSTUPCE

výňatek z encykliky papeže Jana Pavla II.

SLAVORUM APOSTOLI

o evangelizačním díle svatých Cyrila a Metoděje

červen 1985

Slovanští apoštolové (Slavorum apostoli) svatí Cyril a Metoděj, zůstanou navždy v paměti Církve spolu se svým obrovským evangelizačním dílem, které vykonali.

Události posledního století a především posledních desetiletí přispěly k tomu, že se v církvi v souvislosti s náboženskou úctou probudil také nový dějinně-kulturní zájem o oba svaté bratry;

ve světle situací a zkušeností naší epochy bylo ještě lépe pochopeno jejich zvláštní charisma. K tomu přispělo mnoho událostí, které patří jako pravá znamení doby k dějinám 20. století, a především to důležité, co se v životě církve uskutečnilo II. vatikánským koncilem. Ve světle učitelského a pastýřského zaměření koncilu můžeme tyto dva světce, od kterých nás teď dělí více než jedenáct století, vidět novým, zralejším a hlubším způsobem a z jejich života a apoštolského působení vyčíst poselství, které v nich uložila moudrost božské Prozřetelnosti, aby se v naší době ukázalo v nové plnosti a přineslo nové plody.

Tím, že svatí Cyril a Metoděj spojili evangelium a domorodou kulturu národů, které evangelizovali, v životou jednotu, mají obzvláštní zásluhy o vzdělání a další vývoj právě této kultury nebo lépe mnoha kultur. Všechny kultury slovanských národů totiž vděčí za svůj „začátek“ nebo svůj vývoj dílu bratrů ze Soluně, kteří originálním a geniálním vytvořením abecedy slovanského jazyka zásadně přispěli ke kultuře a literatuře všech slovanských národů.

Překlad svatých knih, provedený Cyrilem a Metodějem spolu s jejich žáky, propůjčil staroslověnskému liturgickému jazyku sílu a kulturní důstojnost: dlouhá staletí to byl nejen církevní, ale také oficiální a literární jazyk, a dokonce společná řeč vzdělanějších vrstev velké části slovanských národů a zvláště všech Slovanů východního obřadu.

V dějinném vývoji Slovanů východního obřadu měla tato řeč podobný význam jako latina na Západě; udržela se však ještě déle – částečně až do 19. století – a měla mnohem přímější vliv na vytváření národních literárních jazyků díky své blízké příbuznosti s nimi.

Tyto zásluhy o kulturu všech slovanských kmenů a národů činí evangelizační dílo Cyrila a Metoděje v jistém smyslu stále přítomné v dějinách a životě těchto národů a států.

Budoucnost! Jakkoliv se z lidského pohledu zdá být plná nebezpečí a nejistoty, vkládáme ji s důvěrou do tvých rukou, nebeský Otče, prosíme o přímluvu také Matku tvého Syna a Matku církve, tvé apoštolky Petra a Pavla, svatého Benedikta, Cyrila a Metoděje, Augustína, Bonifáce a ostatní misionáře Evropy, kteří – silní ve víře, naději a lásce – zvěstovali našim otcům tvou spásu a tvůj pokoj a s námahami duchovní setby dali počátek k budování civilizace lásky, nového řádu založeného na tvém zákonu a na pomoci tvé milosti, který na konci času všechno a všechny naplní svým životem v nebeském Jeruzalémě. Amen.

Magdalena Tomášková (38) žije s rodinou na Žižkově již více než deset let. Sociální práci a teologii studovala na VOŠ Jabok, ETF UK a na Katolické teologické fakultě v německém Pasově. Pracuje v mobilním hospici Cesta domů a ve svém volném čase se angažuje ve spolku Péče bez překážek.

Vyrostla jsi na severní Moravě. Jsou místa, kam se ráda vracíš?

Pocházím z podhůří Jeseníků a mám to tam moc ráda. Při cestách po České republice však objevuji i další krásná místa. Za velmi inspirativní považuji například oblasti bývalých Sudet, ať už se nachází v Čechách či na Moravě.

Pocházíš z rodiny, kde významnou roli hraje umění, jak tě to ovlivnilo?

Ano, už v útlém věku jsem dokázala rozeznat gotický kostel od barokního a tím jsem se od svých vrstevníků rozhodně odlišovala ☺. Rodiče brali mě i mé sourozence od malička na koncerty vážné hudby, na výstavy i do divadla, což rozvíjelo naše kulturní povědomí a zanechalo to v nás výraznou stopu. Jsem jim za to velmi vděčná.

Jak relaxuješ? Čerpáš nové síly v Praze i mimo ni?

Vzhledem k tomu, že s manželem pečujeme o syna s těžkým kombinovaným postižením, tak moc času na odpočinek nezbyvá, byť by to bylo velmi potřeba. Když mám příležitost, tak si nejlépe odpočinu chozením po horách, ale nabít energii mě dokáže třeba pohled na krásnou architekturu, poslech hudby či posezení s přáteli.

Vím, že jsi nedávno spoluzaložila spolek Péče bez překážek. Co bylo impulsem k jeho založení?

Spolek vznikl coby reakce několika rodičů, pečujících o děti s postižením, na malou dostupnost odlehčovacích služeb. Jde o to, aby bylo možné svěřit takové dítě na pár dní či týden někomu, kdo se o něj dokáže postarat. Při dlouhodobé péči je totiž důležité, aby rodiče mohli odjet třeba na do-

volnou se zdravými sourozenci nebo si vyřešili své vlastní zdravotní problémy (operace apod.).

Na jaká úskalí rodiče dětí se zdravotním postižením nejčastěji narážejí?

Pokud je dobrá podpora ze všech stran (příbuzní, přátelé, sousedé, pediatři a ostatní odborní lékaři, ale i organizace typu rané péče, školy či stacionáře), tak se péče o dítě s postižením dá docela zvládnout. Podporu však rodiče očekávají také od institucí, jako jsou zdravotní pojišťovny nebo sociální pracovníci na Úřadech práce, ale nacházejí tam spíš nepochopení. Často bývají vyčerpáni bojem o příspěvky či zdravotní pomůcky. Situace lidí s postižením se ale za posledních třicet let rozhodně změnila k lepšímu. Teď je na řadě zlepšit i situaci těch, kteří o ně doma dlouhodobě pečují bez nároku na odměnu, na dovolenou, na podporu při návratu na trh práce atd.

Jakou knihu nám můžeš doporučit?

Zrovna minulý týden mi kolegyně z práce půjčila poetickou knížku Oskar a růžová paní od francouzsky píšícího autora Erica-Emmanuela Schmitta. Přečetla jsem ji jedním dechem. Jde o dopisy adresované Bohu, které vážně i s humorem píše desetiletý kluk umírající na leukémii. Díky babi Růzence, která s ním dokáže otevřeně mluvit o jeho situaci, zažívá v posledních dnech svého života velká dobrodružství. Kniha nenásilně a s určitou lehkostí vyvrací mnoho mýtů týkajících se toho, jak děti vnímají smrt a umírání.

-im-

Eric-Emmanuel Schmitt: Oskar a růžová paní. Ve třetím příběhu z cyklu o neviditelném vede v nemocnici chlapec Oskar s ošetřovatelkou v růžovém úboru nikdy nekončící rozhovor o životě, smrti, víře v Boha. Vážně i s humorem se oba staví k otázkám o smyslu života i v té nejtěžší chvíli v životě.

Spolupatronka Evropy

Sv. Brigita Švédská

- Narodila se roku 1303 nedaleko Uppsaly ve Švédsku (severně od Stockholmu).
- Pocházela ze stejného rodu jako vládnoucí dynastie.
- Již v 7 letech zažila první vidění, v noci se jí zjevila Panna Maria. O rok později pak sám Kristus zmučený. Se svými viděními se svěřovala svému zpovědníkovi.
- V 11 letech jí zemřela matka. A její otec ji ve 14 letech provdal za šlechtice Ulfa Gudmarssona. Ačkoli toužila po zasvěceném životě, podvolila se otcovu přání. Se svým mužem se rozhodli žít ještě 2 roky po svatbě po vzoru Sáry a Tobiáše, tedy bez intimního styku. Později Brigita porodila 8 dětí – 4 děvčata (jednou z nich byla sv. Kateřina Švédská) a 4 chlapce.
- V jejich 32 letech, tedy v roce 1335, se přestěhovali do Stockholmu. Její příbuzný Magnus, který se stal švédským králem ji povolal na svůj dvůr jako vychovatelku své dcery. Po třech letech služby Stockholmu opustili po bolestné ztrátě – v 10 letech zemřel jeden z jejich synů.
- Spolu se svým mužem vstoupila do III. řádu sv. Františka.
- K 25. výročí sňatku spolu s manželem vykonala pouť do Santiaga de Compostella (1341–1343). Poté se manželé opět rozhodli pro naprostou zdrženlivost.
- Její muž Ulf roku 1344 umírá v cisterciáckém klášteře, kam se po návratu ze Santiaga uchýlil za svým synem, který zde žil. Po jeho smrti se Brigita zcela oddala duchovnímu životu.
- U jezera Vättern založila klášter Nejsvětějšího Spasitele, který byl jak mužský, tak ženský. Klášter měl společný kostel, kde se bratři i sestry scházeli k liturgii. Pro život zasvěcených osob vybrala řeholi sv. Augustina, ke které připojila ještě (dle svých vidění) uctívání hořkého umučení Spasitele.
- Vykonala pouť do Říma, kde chtěla získat plnomocné odpustky (vyhlášené Sv. Otcem) a také chtěla potvrdit stanovy nového řádu.
- Napomínala světské vládcy a církevní hodnostáře a kritizovala jejich způsob života. Angažovala se v ukončení stoleté války.
- Vykonala velkou pouť do Svaté země. Po svém návratu do Říma v roce 1373 pak zemřela na onemocnění žaludku. Zde byla pohřbena a ještě téhož roku byly její ostatky přeneseny do Vadsteny (do kláštera Nejsvětějšího Spasitele).
- Byla svatořečena papežem Bonifácem IX. roku 1391.
- Papež Jan Pavel II. ji roku 1999 prohlásil za spolupatronku Evropy. Při jejím jmenování pronesl tato slova: „Svým hlubokým procítěním tajemství Krista a Církve se zapojila v mimořádně kritickém okamžiku dějin Církve do budování jejího společenství. Z Brigity vyzaruje prorocká síla. S jistou otevřeností hovoří ke knížatům a papežům. V zájmu mravní obrody křesťanstva a duchovenstva nešetří přísnými napomenutími.“
- Sv. Brigita si dlouho přála poznat počet ran, které měl náš Pán při svém utrpení. Jednoho dne se jí zjevil a řekl: „Já jsem přijal na svém Těle pět tisíc čtyři sta osmdesát ran. Jestli je chceš uctít nějakou pobožností, pak se modli patnáctkrát Otče náš... a patnáctkrát Zdravas Maria... s těmito modlitbami (které jí On sám naučil) po dobu celého roku. Až se ten rok skončí, pak tím bude pozdravena každá moje rána“. K tomuto dodal ve zjevení sv. Brigitě ještě mnohé přísliby, které byly uznány za pravdivé a užitečné pro duše papežem Piem IX. (31. 5. 1862).

Sv. Brigita Švédská
(1303–1373))

Připomínka 30. června

Zdroj: catholica.cz, wikipedia.cz

Pěší pout' na Tetín

V sobotu 26. 5. krátce po osmé hodině jsme se sešli na Hlavním nádraží. Naším cílem byl kostel sv. Ludmily a bájný hrad Tetín. Vlakem jsme se dopravili do Srbska, které je na trati Praha – Beroun. Ze Srbska jsme se vydali pěšky směrem na Tetín.

Ondra prozívatelně vybral trasu po turisticky neznačených cestách, což mělo svoje kouzlo – byli jsme dál od ostatních skupin a turistů a měli jsme tak prostor pro rozhovor mezi sebou navzájem a také pro modlitbu sv. růžence. Cesta tak rychle utíkala, na Tetín jsme dorazili kolem poledne.

V kostele sv. Ludmily jsme při mši svaté prosili za naši farnost, naši vlast a za naše nemocné a trpící. Duchovně posilnění jsme s vděčností přijali zázemí místní farní zahrady, kde jsme se občerstvili také fyzicky. Náš velký dík patří paní kostelnici, která nám připravila horkou vodu na kávu a čaj. Krásné letní počasí lákalo posedět déle nad opékáním buřtíků a u sladkých řezů od Aničky, kterým opět nikdo neodolal. Čas však neúprosně běžel, proto bylo třeba pomýšlet na návrat.

Cestou zpět jsme vystoupili na zříceninu hradu Tetín a kochali se nádherným pohledem na řeku Berounku, město Beroun a okolní krajinu. Vzhledem k tomu, že nám počasí přálo, byly to krásné

okamžiky a nikdo si nechtěl připustit, že je čas návratu domů. Po závěrečné společné fotodokumentaci jsme pěšky došli do Berouna a odtud vlakem zpět do Prahy. Od nejmladší farnice (teprve pětiletá Alžbětky, která šla z náruče do náruče) napříč všemi generacemi jsme jako farní rodina prožili příjemnou sobotu, navzájem se lépe poznali a měli možnost být blíže nejen sobě ale také Pánu, kterému rovněž patří náš DÍK.

PRAŽSKÁ ANENSKÁ POUŤ

26. července 2018 v 18 hodin

kostel sv. Anny na Žižkově

Od 17.30 se bude konat modlitba sv. růžence
a po mši sv. budou litanie ke sv. Anně.

Tovačovského ulice, Praha 3

Svatá Panna Lasalettská (zjevení plačící Panny Marie, Francie, 1846)

(pokračování 6. díl)

Teta mě posílala do školy, ale přibližně za rok, kdy jsem střídavě byla ve škole, jsem se mimo abecedu nenaučila ničemu. Děti mě jinak nazývaly než Němá, protože jsem nikdy nemluvila a stále jsem byla úplně sama v koutě, a když mě dobrá učitelka vyvolala, aby mi dala odříkat svou lekci, žádnou mocí z mých úst nedostala ani slovo.

Jednou, v den volna (myslím, že to bylo na Zelený čtvrtek), jsem jako obvykle šla strávit onen šťastný den do lesa. Měla jsem kolem šesti let. Odešla jsem velmi daleko. Tam jsem hodně přemýšlela a plakala, protože můj dobrý Ježíš je tak málo milován. Prosila jsem svou Maminku, aby mi dala hodně, hodně trpět, a já tak poskytla lásku k dobrému Bohu lidem, kteří ji neměli, neboť jsem věřila, že čím více se zvýší moje utrpení, tím více vzroste v ostatních láska k dobrému Bohu. Vzápětí vidím přicházet svého Bratra, kterého jsem už dlouho neviděla a který mi říká: „Sestro, dnes tedy půjdeme navštívit naší Maminku.“ Zároveň mě posadil na hezký zelený trávník pokrytý květinami a přes svou a moji hlavu rozprostřel cosi jako bílý závoj, který nám pokrýval tváře, a současně se onen trávníček jako by odpoutal a my se vzdálili. Chtěla jsem zvednout závoj, abych viděla na cestu a věděla, jak se potom vrátit. Můj Bratr mi v tom zabránil a řekl mi, abych se nechala vést, nazpět že budu opět dovedena.

Brzo jsme dospěli k převeliké bráně, a tak jsme povstali. Brána se otevřela a my jsme prošli rozsáhlým bytem (byla bych blíže pravdy, kdybych řekla, že rozsáhlou plošinou), celým černě vyčalouněným a téměř celým pokrytým kříži různých velikostí. A jak jsme tudy procházeli, kříže na nás padaly jako déšť a lidé (křesťané), kteří tato místa obývali, nás neustále uráželi... Myslím, že nám to zabralo dobré dvě hodiny, než jsme tudy prošli a při tom zakusili mnoho strastí. Konečně jsme spatřili druhou, rovněž velmi rozměrnou bránu, která se před námi otevřela. Uctivě nás pozdravovali malí lidé odění celí v bílém. Spatřili jsme nesmírný prostor, celý jakoby vyložený jakousi bělobou, ale kříže tam byly ještě větší a četnější. Ó Bože, jaký průchod! Na cestě se lidé shromaž-

ďovali a zahrnovali mě urážkami (silně se mě dotýkalo, že jsem mezi nimi viděla velký počet kněžstva...). Některé osoby mě dokonce chtěly udeřit, můj Bratr to všechno pozoroval beze slova. Ale opakuji, nejcitlivěji se mě dotýkalo, že jsem viděla a slyšela, jak osoby zasvěcené Bohu volají: Podívinka! Pro Divošku nastala i velmi nebezpečná chvíle, když se už už viděla rozdracena kříži, doslova pršícími, a tak aby se zbavila jednoho kříže, který ji zastavil, upustila ruku svého Bratra, ale kříže padaly stále hustěji a Vlčice jimi byla brzo zasypaná až po hlavu, takže už ani neviděla svého Bratra. Volala ho, ale on jí neodpovídal. Konečně se Dítě nad svou sestrou slitovalo, vrátilo se zpět a podalo mi ruku ve chvíli, kdy jsem už myslela, že jsem ztracena. S mnoha obtížemi jsme nakonec došli až na konec tohoto druhého příbytku a přiblížili se brzo ke třetímu, který se těm, kterými jsme právě prošli, jako by v ničem nepodobal.

Brána byla oslnivě bělostná a celá lemovaná zlatem. „Och, Bože“, zvolala jsem, „umřu, umřu, umřu, neztlumí-li ta brána svůj třpyt, můj Bratře, copak je to? – „To zde je“, odpověděl mi, „brána domu naší Maminky, zde zanechte všechny strasti země, vstupte a uvidíte.“ Sotva dokončil ta slova, už čtyři úchvatné panny otvíraly zlatými řetězy obě křídla brány, která jako by hořela, tak aspoň zářilo světlo, z něhož byla utvořena nebo které ji tak obklopovalo. Ony čtyři panny se před mým Bratříčkem hluboce sklonily a ten jen pokynul, aby se opět pozvedly. Co jsem tam však viděla já? Ó, o tom je zde lépe pomlčet, ticho o tom řekne více než moje slova, a tak to přejděme.

Už jsem ani nepomýšlela, že bych šla dál, tak jsem žasla nad množstvím blahoslavených, kteří se vznášeli v nejčistší radosti, v tomto přebývání ve světle bez hranic a nekonečně bělejších a čistších než slunce. Chtěla jsem se zastavit, obdivovat tyto stupně a rozličnosti v odstupňování všech blahoslavených duší vznášejících se v nekonečné slávě Slova nejvyššího Boha a naplněných jejich slávou získanou v čase. Můj Bratr mě držel za ruku a šel stále dál.

Pak jsem spatřila srdce Panen naprosto nerosovatelné a nepředstavitelné krásy, ještě

šťastnějších uprostřed všech těchto šťastných... Nevěděla jsem, co dál, neodvažovala jsem se přiblížit, ale přesto jsem tam nechtěla zůstat stát, už proto ne, že můj Bratr mě vedl dál... U legionu Panen, který ve srovnání s legiony svatých všech stupňů byl velmi malý (pochopila jsem, že je třeba zápasit), byly velkolepé trůny, z nichž dva byly prázdné. Jakmile nás Panny uzřely, uvolnily průchod, to znamená, že jejich okruh

se otevřel, a hned jak jsme do kruhu vstoupili, zapěly překrásnou píseň, jejímž refrénem bylo: „Další sestra, další sestra!“

Současně jedna velká Dáma, ne, krásná Královna, oděná po královsku do nádherných rouch zdobených brilianty, oslňujícími mé oči, a nersrovnatelně krásnější než všichni ostatní svatí, sestoupila se svého trůnu, přistoupila před mého Bratra a s velkou úctou ho pozdravila.

Vzápětí mi můj Bratr řekl: „Sestro, zde je naše Maminka.“ Sotva ta slova dořekl, cítila jsem se k ní být přitahována, běžím, držíc stále svého Bratra za ruku a vrhám se do náruče své Matky a říkám: „Maminko, má dobrá Maminko, Maminko!...“ „Má dcero, mé drahé dítě, ano, jsem vaší Matkou, buďte mým dítětem (krácející v mých stopách), pojdte se mnou.“

A zavedla mě nahoru, můj Bratr se změnil ve velkou osobu, ale byl to stále on, celý zářící se posadil na velkolepý trůn po pravici velmi vysoké osobnosti celé světelné, připadala mi jako Věčný Otec, a to z toho důvodu, že ve své podstatě byla světlem či věčným světlem, po levici se na trůn oslepující bělostí a ozdobený nejčistším zlatem posadila moje Matka, po pravici mého Bratra stál velmi krásný a zářící trůn a na něm byl svatý Josef, pak já, malé nic, jsem si dovolila usednout po levici své Matky, jakmile mi to ona a můj Bratr řekli.

Ach, jaké sladké rozpoložení, jaké štěstí, jaký mír v té chvíli zažívala moje duše, ale i mé tělo tím bylo tak zaplaveno, naplněno!

Jak dlouho jsem zůstala ponořena do radosti a kontemplace nevýslovného štěstí? Moje Matka pohlédla na mého Bratra a vzápětí chór Panen s hudebními nástroji docela odlišnými, a jak se zdálo, docela lehounkými, začal zpívat tak krásně, že je mi nemožné to v nejmenším vyjádřit, ne-li tím, že kdyby to bylo na zemi, zemřela bych radostí. Tato hudba jako by mě prostupovala, posilovala, rozšiřovala v pokojné a něžné pohodě a plné té nejčistší a nevjznešenější lásky.

Po několika dnech, prožitých v nevyjádřitelném štěstí, mě můj Bratříček zavedl tam, kde mě vzal a řekl mi, abych šla k té, u které jsem byla, než jsem přišla do lesa. Moje teta mě dala všude hledat a rozhodla se, že už u sebe nebude mít dítě, které jí způsobuje tolik nepříjemností. Když mě v neděli večer spatřila, jak se vracím, a přitom jsem nebyla schopna vysvětlit, než že jsem byla v lese, vrátila mě otcí, ale brzo si mě ze soucitu vzala zase nazpět, protože otec musel jít opět za prací.

Co se týče mé matky, od té doby, co věděla, že jsem u sestry jejího manžela, ztratila klid, a já ani nevím, jak jsem se dozvěděla, že řekla, že by mě raději viděla mrtvou, než když ví, že jsem se svou pobožnickářskou tetou.

(pokračování v příštím čísle)

Zdroj: Press, F. (1992). Děvečky boží. Brno: Mariánské nakladatelství

186. Hadrián V.

(1276 – † 1276)

Vlastní jméno nebo rod:	Ottobuono de' Fieschi
Původ:	Itálie
Datum narození:	1205
Místo narození:	Janov, Itálie
Datum zvolení:	12. červenec 1276
Datum úmrtí:	18. srpen 1276
Místo úmrtí:	Viterbo, Itálie
Místo pohřbu:	basilika sv. Františka, Viterbo
Pontifikát:	1 měsíc, 6 dní

Hadrián V. (asi 1205 – 18. srpna 1276), rodným jménem Ottobuono de' Fieschi, byl papežem římskokatolické církve od 11. července 1276 až do své smrti o měsíc později.

Ottobuono patřil k vysoce postavené rodině Fieschiů z Ligurie.

Ve své první klerikální pozici se ocitl v roce 1243, kdy se stal papežským kaplanem. V prosinci 1251 byl svým strýcem, papežem Inocencem IV. (1243–54), jmenován kardinálem San Andriana. Navíc byl ještě arcijáhmem Parmy a Remeše. Datum, kdy jím v Parmě byl, není známo, avšak ví se, že arcijáhmem Remeše byl v roce 1250. V letech 1259–1276 byl taktéž arciknězem patriarchální baziliky Panny Marie Sněžné v Římě.

V roce 1265 byl papežem Klementem IV. (1265–68) poslán do Anglie, aby dělal prostředníka mezi Jindřichem III. (1216–72) a jeho barony. Zůstal tam po několik let (od října 1265 do července 1268) jako papežský legát. Jeho diplomatická pozice byla taková, že jeho jméno je dodnes na nejstarším exis-

tujícím kusu anglického psaného práva, tzv. Statute of Marlborough z roku 1267. V dubnu 1268 vydal sbírku předpisů, které tvořily základ círevního práva v Anglii až do reformace v 16. století.

Pod vlivem Karla I. z Anjou byl 12. července 1276 zvolen papežem, aby nahradil zemřelého Inocence V. Hadrián však již 18. srpna téhož roku ve Viterbu umírá, aniž by byl vysvěcen na kněze a biskupa. Ve Viterbu je pohřben v kostele sv. Františka. Technicky vzato Hadrián V. nikdy nebyl vysvěcen na biskupa, a nemohl se tedy tak skutečně stát biskupem města Říma – tedy papežem; tradičně je však mezi papeže započítáván.

Během svého pontifikátu přesto stihl dokončit několik menších věcí. Anuloval bulu papeže Řehoře X. (1271–1276) ohledně konkláve, ale zemřel dříve, než stihl uzákonit jiné regule.

zdroj: Ch. Coulombe: Náměstkové Kristovi, internet Wikipedie

Ve dvaceti číslech Prokopských listů jsme si postupně představili nejstarší kostely Pražského hradu, Vyšehradu, významné kláštery v Břevnově a na Strahově a dále jednotlivé rotundy staré Prahy i celého města v dnešních hranicích. Pokud bychom si takto jednotlivě chtěli postupně povídat o úplně všech pražských kostelech, byl by tento cyklus prakticky nekonečný. Ne nadarmo je naše město známo jako Praha stověžatá. V Praze stojí a stály stovky kostelů. Řadu z nich jsme měli možnost navštívit během nedávné Noci kostelů. Poznávat známé i neznámé kostely může různými způsoby každý z nás. Neměli bychom přitom zapomínat, že jejich stavitelé měli na mysli především poznávání a uctívání Stvořitele nás všech. Pojdme si krátce uvést alespoň stručný výčet některých pozoruhodných románských pražských kostelů, na které se podrobněji nedostalo.

Povídání o rotundách jsme skončili v prostoru malostranském. Zde prvořadou pozornost zasluhuje především kostel Panny Marie pod řetězem, původně románská bazilika johanitské (maltézské) komendy, založené v období let 1158–1169. Dalším řádem sídlícím na Malé Straně jsou augustiniáni, kteří zde působí od roku 1285. Tehdy začali stavět kostel sv. Tomáše, který měl ovšem staršího předchůdce – kostel či kapli stejného zasvěcení. Středověkého předchůdce měl i kostel sv. Mikuláše, nebo sv. Prokopa v Prokopské ulici. Na Malé Straně stála řada dalších kostelů, které často zanikly již za husitských válek, nebo v průběhu novověku: sv. Ondřeje (rotunda?), sv. Michala, sv. Martina, sv. Petra (a Pavla) v Rybářích, sv. Máří Magdalény. Dosud stojí kostelíky sv. Vavřince pod Petřínem, sv. Jana Křtitele Na prádle. Až v roce 1892 byl zbytečně zbořen románský kostel sv. Filipa a Jakuba na smíchovském Arbesově náměstí.

Na pravém břehu Vltavy bychom našli románských kostelů ještě více. V prostoru Starého Města stály například tyto svatyně: sv. Valentin, sv. Linhart, P. Marie Na louži, sv. Jan Křtitel Na zábradlí, sv. Filip a Jakub. Některé starší kostely se po vybudování hradebního okruhu staly jeho součástí, což se promítlo i do jejich označení – sv. Štěpán ve zdi, sv. Martin ve zdi, nebo kostel sv. Benedikta, náležející ke komendě řádu německých rytířů v místě dnešního obchodního domu Kotva. Středověké, často již románské předchůdce měla též většina dosud stojících kostelů – sv. Haštal, P. Marie před Týnem, sv. Michal, sv. Mikuláš, sv. Havel, sv. Kliment.

Řada kostelů stála též v širším prostoru vltavského pravobřeží až k Vyšehradu, tedy v ploše později založeného Nového Města. Jednalo se o dosud stojící kostely, resp. jejich předchůdce: sv. Petra Na Poříčí (románská bazilika), sv. Klimenta, sv. Václava na Zderaze. Stály zde také dávno zaniklé a zapomenuté kostely: sv. Petra na struze, sv. Petra a Pavla na Zbořenci (konvent tzv. „božehrobců“), sv. Jana Na Bojišti, nebo rotunda sv. Markéty v Psářích pod Vyšehradem.

Tato strana rozhodně zdaleka neobsahuje úplný seznam kostelů románské Prahy, spíše ukazuje, že naše město bylo už na počátku svých dějin plné kostelů a kaplí, byť jejich rozměry byly poněkud menší, než v pozdějších staletích. Zájemcům o toto téma lze doporučit například tyto webové stránky (ze kterých bylo mimo jiné čerpáno při psaní tohoto a některých předchozích textů):

<http://www.praha-archeologicka.cz/>

<http://zhola.com/praha/zanikleKostely/>

nebo nedávno vydanou publikaci: Průvodce pražskou archeologií. Památky známé, neznámé i skryté. Ta je v současné době zřejmě již vyprodána, ale koncem letošního roku by měl vyjít její aktualizovaný dotisk.

(Příště si podobně letmo nastíníme gotickou přestavbu pražských kostelů a následně přestavbu barokní.)

Náboženství dětí

pondělí–čtvrtek odpoledne

Náboženství je důležitou součástí lidského formování dětí i mládeže. Ve školním roce 2017–2018 se vyučuje od září.

- předškoláci + 1. ročník ZŠ – úterý 15.45 (M. Provinská), místnost A
 - 2. ročník ZŠ – úterý 16.45 (M. Provinská), místnost A
 - 3. ročník ZŠ a příprava k 1. sv. přijímání – čtvrtek 15.30 (P. Vít Uher), místnost A
 - 5.–7. ročník ZŠ – středa 16.30 (Jakub Kroneisl), místnost B
 - 8.–9. ročník ZŠ + středoškoláci – středa 16.30 (B. Oudová Holcátová), místnost A
- Farní centrum sv. Prokopa (Čajkovského 36, Praha 3)

Další info: www.farnost-zizkov@efara.czMiladaProvinska@seznam.cz;barbara.katerina@gamil.com**Biblická hodina**

čtvrtek 19.00–20.30 (kromě 1. čtvrtku v měsíci)

Číst Bibli není jednoduché, je těžké rozumět některým jejím obrazům i událostem. Během biblické hodiny si přečteme a společně vyložíme část Bible, předepsanou na aktuální den podle rozpisu.

Hovory o víře pro katechumeny a hledající každé pondělí 19.00–20.15

Každoročně po Velikonocích začíná otec Vít pravidelná setkání s dospělými hledači víry, ať už jde o nepokřtěné, pokřtěné v dětství anebo jinověrce, kteří si chtějí projít základy katolické víry a připravit se k prvnímu přijetí svátostí.

Malá dogmatická teologie

středa 19.00–20.00

Přítomnost bývalého děkana KTF UK profesora Václava Wolfa ve farnosti přímo vybízí k využití jeho potenciálu k tomu, aby se naši dospělí farníci mohli vzdělávat v základech katolické dogmatiky.

Malá liturgika

pondělí 19.00–20.00

Přednášky z liturgiky se týkají nejen vysvětlení rozdílů v předkoncilním a pokoncilním chápání mše svaté, ale i jakýchkoli bohoslužeb, a přibližují různé liturgické služby i úkony.

Modlitba růžence

středa 17.20–17.50

Modlitbou růžence oslovujeme P. Marii a s ní rozjímáme o tajemstvích – důležitých událostech ze života našeho Pána, Ježíše Krista. Jednou týdně se modlíme růžencem společně u Sv. Prokopa.

Eucharistická adorace

každý první čtvrtek v měsíci u Sv. Prokopa po mši sv. do 20.00 a poslední úterý v měsíci u sv. Anny od 17:30 do 18:00

Vidíme, že leckteré aktivity farnosti jsou životaschopné. Současně ale v různých oblastech pociťujeme nedostatky. Potřebujeme si tedy neustále vyprošovat hojnost milosti a síly v tiché modlitbě před naším Pánem přítomným v Nejsvětější Svátosti.

Polední ateliér

pátek 9.00–12.00

Především ženy v důchodu, které i nadále chtějí být užitečné, zdobí svíčky, vyrábějí svícny, drátují, háčkují, malují, šijí a připravují dárkové předměty k Vánocům a Velikonocům.

Trénování paměti

pondělí 17.15

Seniři, ale i mladší lidé, kteří překonali vážnější nemoc, mohou mít výpadky paměti. Odborná lektorka formou tréninkových eviků zdarma pomáhá při obnovování funkčnosti paměťových buněk.

Úklid kostelů

každá druhá sobota 8.00–11.00

Každou druhou sobotu v měsíci se v 8 hodin u Sv. Prokopa slouží mše svatá. Po ní se přítomní rozdělí do skupin a vyrážejí uklízet kostely. Díky ochotě farníků a pečlivému harmonogramu by se již nemělo stát, aby některý z našich tří kostelů zůstal neuklizen.

Chcete se nechat pokřtít anebo hledáte odpověď, zda je nutný křest?

Přijďte za knězem a domluvte si s ním osobní setkání. Pak následuje příprava ke křtu formou společných setkání (katechumenát). V našem farním centru (Čajkovského 36, Praha 3) probíhá příprava každou středu od 19.00, která může vyústit v přijetí svátosti křtu o Velikonocích 2018.

Chcete nechat pokřtít své dítě (do 6 let)?

Kontaktujte prosím kněze P. Víta Uhra (tel.: 731 625 910) a po osobním rozhovoru se dohodneme na přípravě tak, aby Vaše dítě mohlo být pokřtěno.

Chcete nechat pokřtít své dítě (7–14 let)?

Takovéto dítě už si zaslouží, aby o víře něco vědělo. Je tedy potřebná jeho příprava ke křtu. Kontaktujte prosím kněze P. Víta Uhra, s nímž tuto přípravu domluvíte. Výuka náboženství dětí v novém školním roce probíhá opět podle rozpisu na vývěškách a v Prokopských listech.

Uvažujete o svatbě v kostele?

Svatba v kostele není pouhým formálním právním aktem, ale mnohem víc – svátostí. Bůh vstupuje mezi milující pár, aby ho posvětil a pomáhal mu v letech společného života. Proto je nutná aspoň základní příprava k sňatku. Domluvte si proto svou přípravu s knězem P. Vítem Uhrem (tel.: 731 625 910) včas, tzn. minimálně 3 měsíce před plánovaným termínem sňatku. Při osobním setkání se dohodneme, jak bude příprava probíhat.

Potřebujete se smířit s Bohem a najít klid v duši?

Svátost smíření lze přijmout v kostele sv. Prokopa v pondělí, ve středu a v pátek v době 17.20–17.55, v kostele sv. Anny v úterý 17.20–17.55, v neděli 7.30–7.55 a v kostele sv. Rocha ve středu v 6.30 a v neděli 16.30–16.55. Pokud v tuto dobu nemůžete přijít, kontaktujte prosím P. Víta Uhra (731 625 910) a dohodneme se na jiném termínu.

Jste nemocní? Potřebujete duchovní pomoc?

V případě potřeby se obraťte kdykoliv na P. Víta Uhra (731 625 910), který vám udělí pomazání nemocných ať již při návštěvě doma nebo v nemocnici..

Zemřel vám někdo blízký a chcete se s ním důstojně rozloučit na hřbitově nebo v krematoriu? Chcete uložit jeho urnu na hřbitově?

Kontaktujte kněze co nejdříve po úmrtí, je ale nutné domluvit datum a čas rozloučení nebo uložení urny dříve s knězem než s pohřební službou.

Chcete, aby se za vašeho zemřelého nebo živého sloužila mše svatá?

Diář se nachází v sakristii kostela, přijďte proto za knězem před anebo po mši sv. domluvit s ním nejhodnější termín v tom kostele, kde chcete, aby se mše sloužila.

Jste pokřtěni, ale nebyli jste připravováni ke zpovědi a k svatému přijímání?

Stejně hledajících jako vy je mnohem více a proto se nebojte kontaktovat kněze. Příprava dospělých k přijetí těchto svátostí probíhá společně s dospělými, kteří se připravují ke křtu, ve farním centru (Čajkovského 36, Praha 3) – viz výše.

Nebyli jste u biřmování?

Svátost biřmování se v naší farnosti uděluje dospělým křesťanům každoročně na podzim. Zájemci ať se přihlásí u P. Víta Uhra, tel. 731 625 910.

Mše svaté ve farnosti sv. Prokopa v Praze 3-Žižkově

	Kostel sv. Prokopa (Sladkovského nám.)	Kostel sv. Anny (Tovačovského ul.)	Kostel sv. Rocha (Olšanské nám.)	
Pondělí	18.00¹⁾			
Úterý		18.00²⁾		
Středa	18.00		6.00³⁾	
Čtvrtek	18.00⁴⁾			
Pátek	18.00			
Sobota	8.00⁵⁾			
Neděle	9.30	8.00	11.00	17.00

¹⁾s latinským ordináři, 4krát ročně v tridentském ritu v kostele sv. Rocha

²⁾každé poslední úterý v měsíci 30 minut přede mší eucharistická adorace

³⁾v červenci a srpnu mše sv. nejsou, v době adventní zpíváme roráty

⁴⁾každý první čtvrtek v měsíci po mši sv. eucharistická adorace do 20.00

⁵⁾vždy druhou sobotu v měsíci po mši sv. úklid kostelů

Úřední hodiny v kanceláři (Čajkovského 669/36, 130 00 Praha 3-Žižkov)

Úterý	15.00–17.00	výpomocný duchovní Antonín Ježek
Středa	8.30–11.30	farář Vít Uher
Čtvrtek	8.30–11.30	farář Vít Uher

Kontakty:

farář: P.ThLic.Vít Uher ThD.

mobil: (00420) 731 625 910

e-mail: zizkov@efara.cz

web: www.farnost-zizkov.cz

Ekonomické okénko

k 30. 6. 2018	
výše dluhu (úvěr)	3 525 471,20 Kč
povinná měsíční splátka:	29 324 Kč
sbírka na splácení úvěru (červen 2018):	12 146 Kč
č. ú. farnosti: Sberbank 4200172251/6800	
VS na opravu kostela sv. Anny: 26072013	

DĚKUJEME ZA VŠECHNY VAŠE DARY – jen díky nim můžeme i my dále pomáhat